

S prstom namigne temu in onemu in veli stopiti ob njegovo stran. Po-vede jih k Alenki in Darku, rekoč: »Ti škratci bodo vajini spremljevalci. Gorje pa vam, škratci, če ne slušate Alenke in Darka; vsako povelje iz njunih ust je moje povelje in vedite; če kdo na zemlji prekolne Alenko in Darka, prekolne tudi vas in vi, škratci, ste pogubljeni za zmeraj!«

Zona je prevzela škratce in sveto so obljubljali storiti vse, kar jim velita Alenka in Darko, da ne bodo deležni prokletstva in pogubljenja.

Prišel je čas ločitve. S solznimi očmi je pristopila vila kraljica, živo pogledala Alenki in Darku v oči ter izpregovorila:

»Idita, Alenka in Darko, kamor vama veva srce! Idita in ponosita ljudem, svojemu narodu, blagor in srečo! Učita ljudstvo, da le nedolžnost, sprava, mir in bratska ljubezen storijo človeka srečnega in zadovoljnega! V vezilo teh troje čednosti so jim rože na vajinih prsih in gojijo naj te cvetke ne le samo po vrtnih gredah, marveč se naj razmnože tudi po planinah, opominjajoč: Nedolžnost, sprava, mir in ljubezen stori človeka srečnega!«

Poljubila je Alenko in Darka na čelo in šepnila: »Sreča z vama!«

Vsi po vrsti so se poslavljali, želeč si obilo sreče in veselja. Alenka in Darko sta se poslovila od Zlatoviča, Sanje, od Bogatina in Nade ter od vseh podzemskih škratcev.

Priplavali so trije beli oblaki. Na enega so posedli Darko in Alenka, na drugega vila kraljica s svojima spremljevalkama, na tretjega škratci, med njimi tudi Modrijan, Skrček in Smrček.

Dvignili so se oblaki, in zdelo se je vsem, da se je odprlo nebo . . .

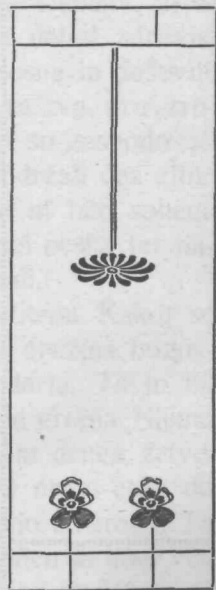
Jesenska.

*Glej zvezdico na nebu tam,
kako lepo blišči,
kako pomežikuje,
kako se ti smeji — —
. . . pa kratek, svetel pas —
in zvezdica
z zlatima nožicama
v neznanost odhiti . . .*

*

*Si videlo li, dete ti,
to zvezdico? —
Podobno odhitela bo
ti sreča mladih dni . . .*

Tone Rakovčan.

Oh, poln težav je
in bridkosti
že sam začetek
učenosti!